

Suomen valtiojohdon asenne omistukseen on outo

PAKKOLUOVUTETULLE ALUEELLE jäi mittava maa- ja rakennuskanta. Ei siten ole ihme, että suomalaisetkin pakolaiset, ainakin osa, haluaa saada omaisuutensa takaisin. Kun ihmiseltä varastetaan auto, kamera tai lompakko, hän yleensä kiiruhtaa poliisiin luokse tekemään rikosilmoituksen. Hän haluaa saada varastetun tavaran takaisin.

Karjalan ja muiden pakkoluovutettujen alueitten kohdalla tilanne voi olla toinenkin. Hyvin moni tokaisee ensi töikseen, ettei hänellä evakon jälkeläisenäkään ole mitään omistusoikeutta suvun kiinteistöön, eikä sillä ole mitään arvoa. Kun sitten ilmaisee valmiutensa ostaa pikkurahalla hänen omistusoisuutensa, vastauksena melko usein on, että "en minä ihan hölmö ole, myisin pilahinnalla arvokkaan omaisuuden".

Tämä kaksijakoinen ja käytännön elämään nähden järjenvastainen käyttäytyminen on syntynyt pitkän oppimisen, harkitun propagandan ja väärän informaation jakamisen tuloksena.

On merkittävää selvittää, ketkä tätä väärää propagandaa ja informaatiota ovat jakaneet. Opin alkulähde lienee Neuvostoliiton KGB:n disinformaatio-osastolta. Sieltä sitä on levitetty Suomessa ns. kotiryssä-instituution ja ns. hyväuskoisten hölmöjen avulla. Kun vuodesta toisteen hoetaan, että maat on menetetty, ei kukaan osaa kyseenalaistaa väitettä. Kun väitteeseen liittyy sodanuhkan, hiljenijöiden määrä vain kasvaa.

Merkillisintä kuitenkin on, että tällä hetkellä tätä disinformaatiota levittävät ensisijaisesti valtiomme poliittiset johtajat. Esimerkiksi presidentti Tarja Halonen, pääministeri Matti Vanhanen, entinen puhemies ja pääministeri Paavo Lipponen ja entinen ulkoministeri Erkki Tuomioja ovat kukin vakuuttaneet, ettei Suomella ole mitään aluevaatimuksia Venäjältä.

Sehän samalla tarkoittaa, etteivät suomalaiset omista pakkoluovutetuilla alueilla olevaa omaisuutta, muutoinhan suomalaisilla olisi vaatimuksia Venäjältä. Osa edellä mainituista henkilöistä on suoraan sanonutkin, että Karjalassa olevat maat ovat venäläisten maita.

He ovat siten sosialisoineet omalla päätöksellään muiden suomalaisten omaisuutta. Omaisuuden menettämisestä voidaan käyt-

tää rikosnimikettä ryöstö. Niitä henkilöitä, jotka auttavat, suosivat ja tukevat tällaista toimintaa, kutsutaan rikokseen yhtyjiksi ja rikostovereiksi.

Presidentti Halonen kiinnitti uudenvuoden puheessaan 01.01.2008 huomiota mm. suomalaisuuteen: "Me suomalaiset emme ole vain joukko ihmisiä. Kokemamme yhteisöllisyys tekee meistä kansakunnan". "Oikeudenmukaisuus kuuluu vahvasti suomalaisiin arvoihin".

Koska oikeudenmukaisuus on tärkeä arvo, olisi hyvin odottanut, että presidentti olisi käsitellyt samalla myös Karjalan ja muiden pakkoluovutettujen alueitten omistusta ja palautuskysymystä. Osoittaahan tuorein gallup sen, että yhä useampi suomalainen haluaa asian esille. Kysymys ei ole marginaalisesta ihmisjoukosta, vaan lähes puolet kansasta pitää asian esille ottamista tärkeänä.

On myös aiheellista kysyä, miten Suomen korkeimmat oikeusviranomaiset toimivat ihmisoikeuksien toteuttamiseksi. Lyhyt vastaus on: ei mitenkään.

Lähinnä katseet kohdistuvat oikeuskansleriin ja eduskunnan oikeusasiamieheen. Oikeuskansleri on vuonna 1992 toiminut asiaa vastaan siten, että hän on kuitannut tyhjäksi sotasyllisyystuomioiden purkamisvaatimuksen. Kun kerran oikeuskansleri jättää perustuslain vastaisesti tuomitut, maan pelastaneet valtiomiehet edelleen sotasyllisiksi ja siten koko kansan syylliseksi, ei ole mitään perusteita vaatia omaa omaisuuttaan takaisinkaan.

Toinen valoa kestämatön toiminta on se, ettei yksikään oikeusviranomainen ole avustanut esim. Aluepalautus ry:n, Suomen Karjalan Pakolaiset ry:n tai asianajaja Kari Silvennoisen ponnisteluja suomalaisten kiinteistöjen omistusoikeuden vahvistamiseksi Venäjällä.

Jos pakkoluovutettujen alueitten ja siellä olevan omaisuuden luovuttaminen oli oikein, oliko sitten väärin, että esim. Hankoniemi ja Porkkala palautettiin? Entä toimivatko J K Paasikivi ja Urho Kekkonen lain ja sopimusten vastaisesti yrittäessään saada Karjalan maita ja omaisuutta takaisin? Entä sotamarsalkka Mannerheim ja presidentti

Risto Ryti, jotka suorastaan asevoimin hakivat pakkoluovutettuja alueita takaisin Neuvostoliiton hyökättyä Suomeen?

Sotien aikana esim. länsivallat USA:n johdolla valtasivat osan Saksaa. Eivät amerikkalaiset tai englantilaiset ole sen perusteella väittäneet omistavansa saksalaisia kiinteistöjä ja maita. Vielä vähemmän Gerhard Schröder tai Angela Merkel tai joku muu liittokansleri on väittänyt Saksan aluetta amerikkalaisten alueeksi. Eivät amerikkalaisetkaan väitä omistavansa Iranin kiinteistöjä.

Kun niiltä henkilöiltä, jotka väittävät pakkoluovutettujen maitten kuuluvan Venäjälle, kysytään perusteita, vastauksena on yleensä toteamus, että sota on sotaa ja olemme allekirjoittaneet rauhansopimuksen. Olisi syytä tutustua artikloihin, eikä vain luulla niistä jotain.

On hyvin toivottavaa, ettei kukaan suomalainen suosi pelkkää Neuvostoliiton harjoittamaa henkistä ja fyysistä väkivaltaa säädöksiä ja ihmisoikeuksia vahvemmaksi tekijäksi. Se on ymmärrettävää, vaikkakaan ei hyväksyttävää, että Venäjän federaatio unohtaa omistukseen liittyvät keskinäiset ja kansainväliset sopimukset. Ahneus usein voittaa oikeudentunnon.

Se ei ole millään lailla perusteltua, että Suomen valtiojohto on unohtanut omistusoikeuden periaatteet. Mitenkähän ylimmät viranhaltijat mahtaisivat suhtautua, jos heidän omistuksensa mentäisiin nyt sosialisomaan Suomen tai Venäjän valtioille? Ehkä muisti virkistyisi. Kenties Turun ja Helsingin alueiden luovuttaminen kiinteistöineen Venäjälle voisi avata silmiä.

Valtiojohdon lisäksi omistuksen periaatteet unohtaneiden piiriin kuuluu suomalaisia yksityishenkilöitä ja yrityksiä, jotka ovat ostaneet pakkoluovutetulta alueelta venäläisiltä tahoilta suomalaisten omaisuutta. Se ei oikeuden edessä ole tuomiota poistava tekijä, ettei tiennyt lain olemassaoloa. Suomalaisten on jokseenkin vaikea esittää, etteivät he ole tietoisia pakkoluovutetun alueen kiinteistöjen kuuluvan suomalaisille omistajille tai että alue on suomalaisten aluetta.

Onko Suomi poliittisten johtajien mielestään niin yllirikas maa, että sillä on varaa

lahjoittaa 45 000 km2 maata kiinteistöineen luonnonvaroiltaan maailman rikkaimmalle valtiolle? Sille samalle valtiolle, joka jatkaa edeltäjänsä rikoksia pitämällä toisille kuuluva omaisuutta ja aluetta hallussaan.

Miten Suomen kansa käyttäytyy tällaisten ihmisoikeusrikkomusten toteuttajien kohdalla? He kohottavat tällaiset ihmiset valtiomieskastiin ja kehuvat, kuinka hyviä kansanjohtajia he ovatkaan, ja äänestävät heitä kerta toisensa jälkeen. Suosioluvutkin vain kohoavat.

Tästä pitäisi ilmeisesti vetää johtopäätös, että mitä enemmän suosii omien äänestäjien ryöstämistä ja polkee heidän ihmisoikeuksiaan, sitä paremman suosion saa. Kuitenkin erityisesti kansanjohtajilta voi odottaa lakien ja eettisten sääntöjen noudattamista. He myös ovat vastuussa toiminnastaan.

Kansalaisten näissäkin kysymyksissä kokevat oikeudenloukkaukset oikeus- ja hallintoviranomaisten taholta eivät näytä tulevan riippumattomasti punnituiksi esim. oikeuskanslerin ja eduskunnan oikeusasiamiehen toimesta. Meillä ei ole ihmisoikeussuojasta ja ihmisten tasa-arvosta huolta kantavaa oikeusjärjestelmää.

Meillä on puoluevaltaan perustuva vähemmistövalta. Säädettyjen lakien perustuslaillista oikeellisuutta valvoo eduskunnan perustuslakivaliokunta. Lakia säätävät kansanedustajat siten valvovat itse itseään ja perustuslain tulkinta on väistämättä poliittisesti sitoutunutta.

Niin evakkojen kuin muidenkin suomalaisten oikeuksien suojelemiseksi Suomeen tulisi pikaisesti perustaa poliittisesti sitoutumaton perustuslakituomioistuin. Sellainen on useimmissa kehittyneissä maissa. Suomessa sitä ei ole. Olisiko se uhka asioitten kanonisoinnille ja poliittisten hokemien pysyvyydelle? Kansalaisten ihmisoikeudet on kuitenkin laitettava ensimmäiselle sijalle.

Suomi on nyt ihmisoikeuksia vaalivan ETYJ:n puheenjohtajamaa. Suomen valtiojohtolta odotetaan konkreettisia toimia pakkoluovutettujen alueitten omistuskysymyksen ja aluepalautuksen positiiviseksi ratkaisemiseksi win-win -pohjalta maitten välisen luottamuksen rakentamiseksi. ■

Valtiojohto ei ole tukenut evakkojen ponnisteluja kiinteistöjensä omistusoikeuden vahvistamiseksi Venäjällä.

ROMANIAN HALLITUS on hävinnyt Euroopan Ihmisoikeustuomioistuimessa (EIT) tusinan oikeustapauksia, jotka liittyvät kommunistisen hallinnon suorittamaan omaisuuden takavarikointiin. Valtava määrä kiinteistöjä, asuntoja, yksityisiä tehtaita, kirkkoja ja maata kansallistettiin vuonna 1948 kommunistien tultua Romaniassa valtaan. Asiasta uutisoi mm. International Herald Tribune 09.02.2008

Yksitoista tapausta liittyi omaisuuden laittomaan myyntiin siten, etteivät alkuperäiset omistajat saaneet korvauksia. Yksi tapaus liittyi omistajaan, jota estettiin vuokraamasta omaisuuttaan.

Nämä oikeustapaukset maksavat Romanianle vain noin 3 milj. euroa. Useat tapaukset ovat sattuneet ennen liberaali-hallituksen valtaantuloa 2004.

Omaisuuden palautus on ollut hankala kysymys Romaniassa kommunismin ajan päättymisen jälkeen 1989. Entiset kommunistit vastustavat palautusta tai tekevät prosessista hankalan ja byrokraattisen. Vasemmiston kannattajat pyrkivät suojaamaan vuokralaisia, jotka asuvat kansallistetuissa kiinteistöissä.

Euroopan neuvosto on 25.01.2006 antanut resoluution, jossa tuomitaan totalitaris-

tisten kommunistihallintojen rikokset. Nämä romanialaiset ja suomalaiset oikeustapaukset juontavat juurensa juuri näihin rikoksiin.

Romanian esimerkki huomioon ottaen EIT:n kanta edellyttää suomalaiselle hakijalle voitollista päätöstä. Aika tulee näyttämään, onko läntinen oikeuden jumalatar sokea, vai johdonmukainen toiminnassaan. ■